

valgets Flertal beregner det til, men for det Første hviler det altsaa paa den Forudsætning, at Tilvirkningen i alle disse Aar er foregaaet paa samme Maade, som det nu oplyses. Forholdet er imidlertid som bekendt dette, at Fabrikationen stadig skrider fremad, at Brænderierne stadig gjøre Fremskridt, og at man saaledes kun efterhaanden, som det er oplyst i det foreliggende Lovforslag for Aaret 1879 til Juni 1880, er naaet til at kunne udbringe fra 25 indtil 30 Potter Brændevin pr. Td. Karrum, men dermed er det ingenlunde givet, at dette Forhold ogsaa har været saaledes i de foregaaende Aar. Ivertimod tror jeg, det tør antages, at man først efterhaanden er kommen op til en saadan Fuldkommengjørelse af Produktionen, og det tør derfor ikke betragtes som givet, at der i de foregaaende Aar indtil 1874 har været udbragt et saa stort Udbytte pr. Td. Karrum, at Afgiften virkelig kun er svaret med det Minimumsbælg, som nu beregnes for de bedste Brænderier. Endvidere er det heller ikke oplyst, at det, som det h. dder i Betænkningen, er den Spiritus, som er bleven udsørt, der netop er produceret under de gunstige Betingelser. Det er ganske vist det Rimeligste, at dette er Tilfældet, men det kan neppe siges med saa stor Bestemthed og Visshed, at der for den Spiritus, som er bleven udsørt, kun er bleven erlagt saa og saa store Afgifter, der ere mindre end Godtgjørelsen. Forholdet stiller sig formentlig saaledes, at der i de foregaaende Aar indtil det sidste Finantsaar vil kunne være Grund til at antage, at de stadige Fremskridt i Produktionen efterhaanden stillede Brænderierne gunstigere end forudsat i Lovgivningen, men at det neppe tør betragtes som konstateret og sikkert, at der er blevet erlagt en Godtgjørelse ved Udsørfelsen, som faktisk oversteg den Afgift, der var erlagt ved Produktionen af det paagældende Spiritus, og saa længe Udsørfelsen holder sig paa det samme Standpunkt, saaledes som de meddelte Oplysninger vise, at de omtrent have gjort i Finantsaarene 1874—79, var der ikke nogen bestemt Opfordring for Regeringen til at anstille Undersøgelser, om der ikke skulde blive udbetalt for meget i Godtgjørelse. Det er formentlig først, da Forholdene forandrede sig, da Udsørfelsen og dermed Udsørfelsesgodtgjørelsen begyndte at stige meget betydelig, at der var al Grund for Finantsministeriet til at reise det Spørgsmaal, hvilke Forhold og Omstændigheder der har foranlediget den meget betydelige Forøgelse af Udsørfelsen. Og skulde det ikke være muligt, at netop Afgiftsgodtgjørelsen ogsaa er et af de Momenter, som her indgaa, og at her altsaa er en Feil tilstede, som bør rettes? Jeg tror altsaa ikke, at det med Føje kan siges, at Finantsministeriet bærer Ansvar for, at der er hengaaet en Række af Aar, hvori der er lidt betydelige Tab for Statskassen. Efter min Mening kunde man maasse nok have ventet og ønsket, at Fi-

nantsministeriet havde indbragt det foreliggende Lovforslag noget tidligere, end slet er. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke havde været umuligt allerede i Slutningen af sidste meget lange Samling at indbringe et saadant Forslag, saa at Loven kunde være traadt i Kraft allerede fra 1ste Juli eller fra 1ste August i forrige Aar, og jeg antager fremdeles, at det havde været muligt at indbringe dette Lovforslag i denne Samlings Begyndelse, saa at Fristen for Lovens Krafttræden kunde have været sat nogle Maanedes før 1ste April. Noget, der efter de faktisk forhaandenværende Omstændigheder dog har havt mindre at betyde. Men naar det saa siges, at det høieste, der kan bebreides Ministeriet, er, at det ikke nogle Maanedes tidligere har indbragt det foreliggende Lovforslag, tror jeg paa den anden Side som før berørt, at Udvalgets ærede Ordfører, der tillige er dets Formand, er mindre besejret end de fleste Andre til at fremsætte Bebreidelsen herfor. Thi hvorledes har dette Lovforslags Skæbne været, siden det blev indbragt? Det blev indbragt i Landstinget den 18de Januar og var gjort særdivig fra Landstingets Side den 1ste Februar, altsaa i Løbet af 14 Dage. Det kom til 1ste Behandling her den 9de Februar og blev henvis til det Udvalg, som var nedsat angaaende Lovforslaget om Toldfrihed for Salt til Jyder og Skind, og i det første Møde, som blev afholdt i dette Udvalg angaaende det foreliggende Lovforslag, den 21de Februar, blev den ærede Ordfører valgt til at fungere som saadan; det skyldes altsaa ham, at Lovforslaget har hængeliggat saa længe, at det nu er umuligt at bringe det til at træde i Kraft den 1ste April. Vi skrive idag den 4de April, og Lovforslaget er først til 2den Behandling. Det forekommer mig, at den sidste Omstændighed indeholder en stærk Opfordring for Thinget til nu at vedtage Lovforslaget i usforandret Skikkelse. Desuden kan det jo siges, at de Forandringer, der foreslaas, ikke ere af meget væsentlig eller indgribende Betydning. Resultatet af, at Lovforslaget nu forandres, vil blive, at efter al Sandsynlighed Lovens Krafttræden vil forsinkes omtrent en Maaned, thi det er høist usikkert, om Lovforslaget vil kunne komme til fornyet Behandling i Landstinget inden Paaske, og det er fremdeles høist usikkert, om Landstinget vil gaa ind paa en saadan Forandring. Skal Lovforslaget for saadanne uvæsentlige Forandringer's Skyld gaa frem og tilbage, vil Resultatet blive, at lang Tid kan hengaa, inden Loven træder i Kraft, og at den for Staten saa uheldige Trafik kan blive fortsat i denne Tid. Jeg skal derfor tillade mig at tilraade Thinget at vedtage Lovforslaget ved denne Behandling usforandret, som det foreligger, og det saa meget mere, som selv Flertallets subsidiaire Forslag har meget ringe formel Betydning og slet ingen reel. Det gaar kun ud paa at opretholde den oprindelige Afkillelse